

Vänsterpress om Syrien – mars 2018

Artiklarna nedan handlar främst om Turkiets attack på de kurdiska områdena i norra Syrien och de fortsatta striderna – efter utropandet av vapenvila – kring Ghouta (vid Damaskus). Dessutom ingår en artikel som tittar lite närmare på den turkiska statsledningens världsbild.

Tidigare artikelsamlingar om Syrien, Turkiet och kurdfrågan under de senaste månaderna (nyaste först): [Vänsterpress om Syrien – februari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017](#) och [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#)

Se även: [De syriska kurdernas geopolitik och det militära samarbetet med USA](#) av Ercan Ayboga.

Martin Fahlgren 2/3 2018

Innehåll

Internationalen	1
<i>Stoppa blodbadet – för ett demokratiskt Syrien</i>	<i>1</i>
Ny tid	2
<i>En turkisk världsbild.....</i>	<i>2</i>
Offensiv	3
<i>Upptrappat krig eller Assadavtal?.....</i>	<i>3</i>
<i>Protester frigav Salih</i>	<i>4</i>
<i>Ingen vapenvila för "helvetet på jorden"</i>	<i>4</i>
Proletären.....	5
<i>Vad andra medier inte berättar om östra Ghouta</i>	<i>5</i>

Internationalen

Stoppa blodbadet – för ett demokratiskt Syrien

Ledare

Internationalen 1/3 2018

- För fred, demokrati och solidaritet mellan folk
- Imperialister och stormakter ut ur Syrien
- Ned med Assad-diktaturen och jihadisterna

Få trodde det var möjligt. Men katastrofen i Syrien förvärras för varje dag i takt med diktaturens, stormaternas och jihadisternas urskiljningslösa slakt på motståndare och civilbefolkning.

Assadregimens och Rysslands bombningar och blodbad på befolkningen i östra Ghouta.

Den turkiska invasionen av Afrin för att krossa den kurdiska rörelsen. USAs försök att ta kontroll över oljeproduktion i östra Syrien efter mördande bombardemang mot IS och utträdning av ryskstödda Assadstyrkor.

Israels bombningar av iranska baser i Syrien och försök att beväpna vänskapliga miliser på Golan.

I infernot av bombningar, massakrer och folkfördrivning genom skiftande taktiska allianser ska den syriska revolutionens kamp och förhoppningar begravas och glömmas. Demokratiska fri- och rättigheter för alla medborgare och folk i Syrien, utan sekterism och förtryck, var målsättningen som för sju år sedan fick väldiga befolkningsmassor att som en del av den s k arabiska våren, våga höja sina röster mot diktaturen. Men den demokratiska revolutionen möttes av regimen terror, massgripanden, tortyr och massakrer.

I de väpnade strider som följde spelade Assadregimen ut sina sekteristiska kort för att med stöd av iranska styrkor framställa kampen som en strid mot sunnitisk jihadism. Samtidigt började bl a saudiska makthavare backa islamistiska rebellgrupper militärt. Och en blodig sekteristisk våldscirkel hade börjat utlösas.

Medan den demokratiska rörelsen attackerades från olika håll förvandlades Syrien till ett slagfält för imperialistiska och regionala stormakter som söker använda Syriens aktörer för egna intressen. Och i kampen för överlevnad har såväl regimen som rebeller ingått skiftande och ödesdigra allianser.

Assadregimen hade ingen chans att överleva utan gjorde sig till verktyg för Rysslands och Irans geopolitiska intressen.

Delar av den splittrade oppositionen stöttades av Saudiarabien mot såväl Irans inflytande som mot den demokratiska rörelsen – vilket stärkte reaktionära islamistiska terrorgrupper.

Andra delar av den syriska oppositionen, den så kallade Nationella Koalitionen, deltar i Erdogans turkiska angrepp i Afrin för att krossa det kurdiska PYD/YPG.

De kurdiska rebeller som inom den militära formationen SDF fått massivt stöd av USA för att besegra IS, har inlett samarbete med Assadtrupper för att hålla stånd mot den turkiska offensiv som även inbegriper enheter ur den Fria Syriska Armen...

Det är inte svårt att se den mördande logiken i sådana allianser med ”min fiendes fiende”. Och inte heller obegripligt utifrån avgrundsskillnader i styrkeförhållanden. Ändå förgör de förutsättningarna för mänskliga lösningar och utvägar ur infernot. Syriens demokratiska krafter behöver den kurdiska nationella rörelsen liksom kurderna behöver Syriens demokrater. Hos Assad, Erdogan, Putin och Trump finns ingenting annat att hämta än fortsatta blodbad

och skamliga svek när despoterna och imperialisterna dumpar sina forna ”vänner” efter fullgjort värv. För den internationella arbetar- och solidaritetsrörelsen gäller att inte snärjas av slagfältens blodiga allianser utan stå upp för fred, demokrati och solidaritet mellan folken.

Stopp för terrorbombningarna av Ghouta och Idlib! Omedelbart eldupphör, massiv humanitär hjälp till den syriska civilbefolkningen.

Stopp för den turkiska invasionen av Afrin, blockera Erdogans offensiv internationellt, solidaritet med kurdernas nationella rättigheter.

Ut med alla imperialister och stormakter från Syrien, ned med Assaddiktaturen och jihadisterna – för ett demokratiskt och jämlikt Syrien med lika rättigheter för alla medborgare och folk.

Det är i den riktning världens arbetar- och solidaritetsrörelser bör verka för att inte låta dagens blodkaos dränka de förhoppningar och löften som bars upp av den syriska revolutionen.

Ny tid

En turkisk världsbild

Peter Lodenius

Ny tid 19/2 2018

Statsledningen i Turkiet är ökänd för sina auktoritära, religiöst konservativa och extremnationalistiska handlingar. Men vad är det för en världsbild som ligger bakom dess ageranden, frågade sig Peter Lodenius, och fann några svar hos Ibrahim Karagül, som är chefredaktör för tidningen Yeni Şafak, som står Recep Tayyip Erdoğan nära. För att ge oss en bild av vad som rör sig i huvudet på de turkiska ledarna, har Lodenius plockat ut några citat av Karagül här nedan.

1. ”De förbereder ett domedagskrig”

Ett domedagsscenario förbereds för vår region. Man bereder sig att flytta in kriget i hjärtat av islam, regionalisera det och säkra att den muslimska geografien inte kan återhämta sig på ett sekel. Det blir den största invasionen sedan första världskriget. Planen ska förstöra hela området mellan Persiska viken och Röda havet, från Iran till Saudiarabien, från Förenade Arabemiraten till Egypten. [...]

De närmar sig Turkiet från alla håll. De angriper oss med sina samarbetskompanier inifrån och med terroristorganisationer utifrån. Vi står inför en ny korsfararattack. Nästan hela västvärlden har bildat en gemensam front och försöker tysta och kväva oss. [...]

Därför har vi startat vår motattack. Vi sade: Res er. Försvara era länder och städer. Gör slut på ert hundraåriga slaveri. Förbered er för en ny invasionsvåg, som kommer att förstöra muslimska gemenskaper och länder, var på er vakt. Ni behöver inte längre väst för att skydda er, gör det själva. Omfatta er tro, er religion, ert broderskap, det ger er tillräcklig styrka. Turkiet går i första ledet i denna front, vi böjer oss aldrig, vi ger inte upp, vi kommer inte att förlora ett sekel till. Turkiet kommer att stå i det främsta ledet i denna kamp, vi angrips av inre förrädare, ni blir svikna av tyranniska administratörer.

2. Mannen som leder historien

Vad andra än säger är president Recep Tayyip Erdoğan en av de viktigaste aktörerna i dagens värld. Hans politiska ståndpunktstaganden, hans attityd, är inte lokala utan regionala och globala. Hans initiativ, teorier och målsättningar begränsas inte till inrikespolitiken, utan är geografiska utläggningar präglade av historia och civilisation.

Han leder historien. Rollen att skapa historia fortsätter under hans ledarskap. Under hans ledarskap blir regionen ett nytt centrum. Därför har han utsatts för skarpa attacker under de

senaste 15 åren, han har utsatts för en ny ”multinationell intervention” nästan varje år. Geziparksterrorn, kuppöversöken 17–25.12.2013 och kuppöversöket 15.7.2016 syftade alla till att stoppa hans stora marsch.

3. En nationell kamp

Den terroristiska samlingen i Afrin och Manjib och avsikterna hos styrkorna bakom den utgör ett överhängande och allvarligt hot. Linjen mellan Medelhavet och Irans gräns går längs Turkiets hela södra gräns och innebär en belägringsplan riktad mot vårt land.

Från detta område har den arabiska och turkmenska befolkningen drivits bort och det har givits helt åt PKK:s syriska allierade PYD. Man förbereder nu för framtiden en front mot Turkiet. Vapen som i tusentals lastbilar har förts över till PKK utgör en klar attack mot ett Nato-land från terroristorganisationers sida. [...]

Turkiet har startat en viktig marsch, som inte kan stoppas. Alla i detta land är skyldiga att stå skuldra mot skuldra och kämpa för sitt land. År 2018 kommer vi att se vem som är turk och vem inte.

Offensiv

Upptrottat krig eller Assadavtal?

Per-Åke Westerlund

Offensiv 28/2 2018

Turkiets militära anfall mot Afrin har nu pågått i över en månad. 176 civila har dödats varav 27 barn medan 484 sårats, 60 av dem barn, enligt kurdiska PYD.

Socialister och förtryckta världen över fördömer Turkiets krig. Attackens mål är att krossa det kurdiska styret i Afrin och resten av norra Syrien. Den turkiska regimen såg möjligheten att angripa när USA:s direkta beroende av kurdiska styrkor för att strida mot Isis minskade. Att den ”Fria Syriska Armén” deltar på Turkiets sida enbart bekräftar denna styrka som en turkisk stödtrupp.

I slutet av februari verkar den turkiska regimen hålla öppet för både ett upptrottat krig och för någon form av överenskommelse med Assadregimen i Syrien.

Trots Erdoğans mycket hårda ton mot USA, som anklagas dels för delaktighet i kuppöversöket sommaren 2016, dels för samarbetet med PYD i Syrien, har Washington ansträngt sig för att inte hamna i öppen konflikt med Turkiet.

USA:s utrikesdepartement har betonat att samarbetet med PYD är temporärt och tonat ner den säkerhetsstyrka som tidigare har planerats på gränsen mellan Syrien och Turkiet. Trumps säkerhetsrådgivare HR McMaster har besökt Ankara för att blidka Erdoğan.

Däremot har USA inte agerat enligt Turkiets begäran att lämna staden Manbij i nordöstra Syrien, alternativt se till att PYD tvingas ut ur staden. Det sistnämnda har dock USA:s utrikesminister Rex Tillerson sagt sig vara beredd att överväga. Det är samtidigt lättare sagt än gjort, då PYD har haft det avgörande inflytandet i staden i 18 månader och etablerat en bas även bland den arabiska majoritetsbefolkningen, inte minst bland kvinnor, som har fått drastiskt förbättrade rättigheter.

Turkiets propaganda gör gällande att kriget i Afrin har fortgått som planerat. Nu sägs att de ökända specialstyrkorna JÖH, som har använts mot kurderna i östra Turkiet, ska sättas in när kriget i Afrin närmar sig stadsbebyggelse. Men ännu är de turkiska trupperna inte inne i staden Afrin och de har knappast några möjliga allierade bland de över 100 000 invånarna. Den turkiska militären säger att FN-resolutionen om vapenvila inte gäller dess krig, eftersom det är ett ”krig mot terrorismen”. Detta gäller även flygbombningar.

Att Ryssland, som kontrollerar luftrummet över Afrin, har gett Turkiet fritt utrymme stärker teorin att Erdoğan är ute efter någon form av avtal med Assadregimen. Ryssland drog också bort sina trupper från området innan Turkiets invasion.

Väpnade styrkor som stöder den syriska regimen anlände till Afrin i mitten av februari. Turkiet svarade att dessa trupper var välkomna om de skulle attackera PYD, inte om de kom som försvarare av Afrin. Detta kan tolkas som att Erdoğan håller öppet för någon form av uppgörelse med Assad, med Ryssland som mäklare.

Talesmannen för PYD:s väpnade styrkor YPG, Nouri Mahmoud, uppmanade den syriska regeringen att skicka trupper för att säkra gränsen mot Turkiet.

Men det finns inga skäl för kurderna i Afrin att lita på de trupper som skickas från Assad. Regimen i Damaskus agerar för att svara Turkiet, men också för att återta kontrollen över norra Syrien från kurdernas styre. Det är också en prioritering för Assads allierade i den iranska regimen. YPG har redan gjort vissa eftergifter till centralmakten, genom rysk medling, men om den syriska armén har kapacitet att gå längre är dock en öppen fråga. PYD, YPG och dess kvinnliga styrkor YPJ visade i försvaret av Kobanê mot Isis att det är en styrka att räkna med. Vid sidan av stöd från USA:s flygbombningar var det PYD:s politiska agerande och löften om demokrati och ett verkligt liv som lade grunden för dess militära styrka. Detta gäller även nu. Turkiets militära styrkor möter starkt motstånd, som nu förstärks av trupper som återvänder från segern i Raqqa.

Kurdernas kamp för självständighet och kampen från arbetare och fattiga i Mellanöstern kommer aldrig att hitta några allierade hos imperialismen eller regionala regeringar. Bakom regionens djupa kris ligger kapitalismens kriser och den historiska svagheten hos arbetarrörelsen, vars kamp för demokratisk socialism är den verkliga vägen framåt.

Protester frigav Salih

Red.

Offensiv 28/2 2018

Den 24 februari omhändertogs PYD-ledaren och tidigare ordföranden Salih Muslim av Interpol i Prag på order av Turkiet. Salih Muslim sattes tidigare i år upp på Turkiets mest eftersökta-lista i samband med Turkiets inledande attacker mot Afrin-kantonen.

Vänsterpartiet PYD är den ledande politiska kraften i Rojava, västra Kurdistan (norra Syrien), vilka har säkrat fred och trygghet mitt under brinnande inbördeskrig.

PYD:s väpnade styrkor YPG/YPJ har varit spjutspetsen i kampen mot ISIS och de som nu försvarar Afrin mot Turkiets attacker.

Tjeckiska rättsväsendet fick avgöra om Salih Muslim skulle arresteras, överlämnas till Turkiet eller sättas på fri fot. Globala protester ledde till att han frigavs tisdagen den 27 februari. Rättvisepartiet Socialisterna (RS) fördömer Turkiets krig mot Rojava och deltog på protesten utanför Tjeckiens ambassad i Stockholm den 26 februari med kravet att Salih skulle släppas.

Ingen vapenvila för "helvetet på jorden"

Per-Åke Westerlund

Offensiv 28/2 2018

Östra Goutha utanför Damaskus är "helvetet på jorden", enligt FN-chefen Antonio Guterres. Dagen efter FN-beslut om vapenvila fortsatte bomberna att falla. En läkare som har intervjuats av BBC säger att de arbetar "utan elektricitet, mediciner, syrgas, smärtstillande och antibiotika".

I måndags uppgavs att 541 personer, av dem över 150 barn, hade dödats i östra Goutha den senaste veckan. Fler än 2 500 har skadats. Flera sjukhus har attackerats av syriskt bombflyg

och minst ett fick ställa in all verksamhet.

Att FN:s säkerhetsråd i söndags beslutade om 30 dagars omedelbar vapenvila har haft liten effekt. Assadregimen i Syrien och dess allierade Ryssland säger dels att villkoren för vapenvilan inte är klara, dels att de har rätt att fortsätta attackera terrorister.

Östra Goutha har sedan revolten i Syrien 2011 övergick i krig hållits av olika islamistiska rebellgrupper. Sedan 2013 har området, med idag strax under 400 000 invånare, belägrats av den syriska armén med stöd av Ryssland och Iran.

Belägringen har förutom ständiga militära attacker åstadkommit total brist på mediciner och utbredd svält och undernäring på grund av brist på mat och extrema priser på de livsmedel som finns. Detta i ett tidigare viktigt jordbruksområde.

FN-resolutionen talar om omedelbar vapenvila med undantag för strider mot Isis, al-Qaida och al-Nusra. Den sistnämnda, som tidigare var al-Qaida i Syrien, agerar numera under namnet Hayat Tahrir al-Sham (HTS). De dominerande väpnade grupperna i östra Goutha är två andra miliser, Jaysh al-Islam och Faylaq al-Rahman.

Istället för fred efter att Isis har trängts tillbaka av både Assad/Ryssland och av USA-allierade trupper har kriget i Syrien trätt in i en ny, om möjligt ännu blodigare fas. De som skulle säkra freden har trappat upp kriget. Nu handlar det om hur stormakterna och regionala makter ska säkra sina positioner i ett framtida Syrien. Framför allt är det ett maktkrig mellan USA och Ryssland, med Turkiet och Iran som aktiva deltagare. Även Israel har agerat med stridsflyg mot iranska styrkor i Syrien de senaste veckorna.

Ryssland har kraftigt stärkt sin position genom att backa upp Assad i ett läge där andra regimer, som Erdoğan i Turkiet, trodde att Damaskus skulle falla. Idag leder Moskva operationerna mot kvarvarande fästen för den väpnade oppositionen, i östra Goutha och Idlib i nordväst.

USA-imperialismen, bränd av erfarenheterna från Irak och Afghanistan, har dragit sig för att skicka stora marktrupper. Först gav Washington stöd till samma islamistiska grupper som understöddes av Turkiet och Saudiarabien. Men med framväxten av Isis, som upprättade sitt ”kalifat” 2014, tvingades USA hitta nya allierade. Dess viktigaste allierade på marken det senaste året har varit Syriska Demokratiska Styrkorna, med kurdiska PYD:s trupper YPG/YPJ i ledningen.

Att krigets fokus blev att bekämpa Isis räddade Bashar al-Assads regim. Isis är inte helt besegrat och har kapacitet att genomföra enskilda attacker, men har förlorat sin huvudstad Raqqa och stora geografiska områden. Övriga stridande kan använda det faktum att Isis har kvar en viss närvaro för att legitimera militära aktioner. Den turkiska propagandan för kriget i Afrin talar oavbrutet om kurdernas PYD och Isis som om det vore en enhet. Isis är också det argument USA använder för att behålla en truppstyrka på flera hundra soldater i nordöstra Syrien. I verkligheten handlar det om att försöka begränsa både ryskt och iranskt inflytande. Den ”stabilisering” som både USA och Ryssland säger sig eftersträva kommer att vara långt ifrån stabil. Syrien var redan innan revolten 2011 och det efterföljande kriget en diktatur som skakades av en rad kriser. Idag är landet sönderslaget, över 500 000 har dödats och över 10 miljoner är på flykt. Detta är ett resultat av imperialismens krig, kapitalistisk utsugning och Assads diktatur. Mot detta, för att hindra fortsatt krig och att Isis eller liknande grupper stärks på nytt, behövs en revolutionär socialistisk rörelse för alla folkgruppers arbetare och förtryckta.

Proletären

Vad andra medier inte berättar om östra Ghouta

Patrik Paulov

Proletären 28/2 2018

Visst finns det anledning att oroa sig för civilbefolkningen i östra Ghouta och Damaskus. Men fred och säkerhet kan aldrig uppnås så länge al-Qaidaextremister tillåts ockupera förstäder och terrorisera miljontals syrier.

Samtidigt som västvärldens ledande politiker och medier förfasar sig över den syriska arméns offensiv mot östra Ghouta i Damaskus utkanter utsätts de regeringskontrollerade delarna av huvudstaden för massiv beskjutning. Under förra veckan sköts hundratals raketer och granater mot tätbefolkade bostadskvarter.

– En raket exploderade 50 meter från min mammas hem i Rukn al-Din. Hon var livrädd när jag talade med henne efteråt. En professor som jag känner dödades. Han undervisade på medicinska fakulteten på Damaskus universitet. De skyldiga är terroristerna i östra Ghouta.

Orden kommer från Motaz Kadoura. Han är bosatt i Sölvesborg, men har familj och vänner kvar i sin tidigare hemstad Damaskus. Hans berättelse är inte unik. Det här är vad Damaskusbor vittnat om sedan 2012 då väpnade extremistgrupper tog kontroll över förstäder och landsbygd runt huvudstaden.

Det här är också en förklaring till varför den syriska armén försöker återta östra Ghouta. Så länge området kontrolleras av extremistgrupper under olika namn lever övriga sex-sju miljoner Damaskusbor under ett ständigt hot om nya attacker.

Ovanstående skrivs inte för att försköna det som händer i östra Ghouta. Det är en del i ett blodigt och brutalt krig där invånarna i stridsområden drabbas hårt. Så länge kriget fortgår kommer nya offer att skördas.

Men påståendena om att det är civilbefolkningen, sjukhus och andra civila institutioner som är måltavlor för arméoffensiven stämmer inte. Redan förra veckan spred Syrien och Ryssland flygblad med instruktioner till de invånare som vill komma ut via humanitära korridorer.

Nej, måltavlan är de kanske 15.000 syriska och utländska krigare som ockuperar östra Ghouta och terroriserar både lokalbefolkningen och invånarna i andra delar av Damaskus.

Fakta är att Östra Ghouta inte styrs av ”oppositionella” eller ”moderata rebeller”. De grupper som dominerar området – Jaish al-Islam, Faylaq al-Rahman, Ahrar al-Sham och den syriska al-Qaidagruppern Jabhat al-Nusra – förenas av att de är sunnitiska extremistgrupper som vill bygga en shariastat.

De förenas också av att ingen av dem hade nått sin maktposition om det inte vore för Saudi-arabien, Qatar, USA och övriga stater som försett dem med pengar och vapen.

Förra veckan drev USA, Frankrike, Sverige och Kuwait på för att få igenom en FN-resolution om vapenvila. Att dessa länder talar om nödvändigheten av att rädda liv handlar inte om att de plötsligt börjat bry sig det krigsdrabbade syriska folket.

Om de hade velat rädda liv så borde de för länge sedan ha strypt stödet till de väpnade extremisterna och pressat dem att acceptera tidigare FN-resolutioners beslut om förhandlingar och en politisk lösning.

Det handlar snarare om att västländer och Golfstater vill hindra Syriens regering och dess ryska allierade från att göra vad de gjorde i östra Aleppo för drygt år sedan.

Efter hårda strider såg sig terroristgrupperna och deras anhängare tvungna att ge upp och låta sig bussas iväg från Aleppo. Det blev inget blodbad.

För i motsats till mediebilderna i västvärlden så välkomnades den syriska arméns intåg i östra Aleppo av den överväldigande majoriteten Aleppobor. Vilket gjort att invånare börjat återvända, skolor öppnat och återuppbyggnaden påbörjats.

Parallellerna mellan östra Aleppo och östra Ghouta är tydliga. I Damaskusområdet lever idag många internflyktingar från östra Ghouta som hoppas kunna återvända när området befriats.

Och bland de syriska soldater som deltar i offensiven finns många som kommer från östra Ghouta, och vill befria sina familjer från terrorstyret.

När detta skrivs är Sveriges utrikesminister Margot Wallström upprörd över att FN-resolutionen om vapenvila inte följs. Hon säger till Aftonbladet att ”Assadregimen med stöd av Ryssland hoppas på en militär seger” och att hon med vapenvilan istället vill satsa på ”det politiska spåret”.

Det hade varit spännande att veta vilka krafter i östra Ghouta hon fått med på ”det politiska spåret”.

Är det Jaish al-Islam, som stämplar alla som deltog i den av Ryssland initierade syriska dialogkongressen i Sotji som ”revolutionens fiender”, och som placerat kvinnor från den alawitiska minoriteten i burar på lastbilsflak som mänskliga sköldar? Eller är det Faylaq al-Rahman som länge samarbetat med al-Qaida i Syrien?

Det vore också spännande att få veta hur hon ska övertyga krigets främsta pådrivare, som Saudiarabien och USA, att byta hållning.

Wallström verkar inte heller förstå innehållet i den resolution Sverige lade fram i säkerhetsrådet. I den finns samma formulering som funnits i flera tidigare resolutioner. Vapenvilan omfattar inte IS, al-Nusra och al-Qaida och andra grupper som samarbetar med terroristerna.

I dagsläget kommer uppgifter om att de väpnade organisationerna i östra Ghouta enats för att försvara sina positioner. Varför Syrien och Ryssland utan att bryta FN-beslutet kan fortsätta bekämpa terrorn i östra Ghouta och föra fred och säkerhet till hela Damaskusområdet.

Och situationen för civilbefolkningen på kort sikt?

Vapenvilor som möjliggör humanitära korridorer och hjälpinsatser måste underlättas av alla parter.

Men man får inte glömma erfarenheterna från östra Aleppo. Medan invånarna led brist på mat och mediciner framkom efter befrielsen att de väpnade grupperna hade stora lager av mat och mediciner. Dessutom hindrades civilbefolkningen att fly. Terroristerna behövde dem som mänskliga sköldar.

När detta skrivs på tisdagen nås vi av rapporter från Damaskus om att den första femtimmarsvapenvilan i östra Ghouta, utlyst av Syriens regering och Ryssland, saboterats av de så kallade ”rebellerna”.